

[Kirkeministeren]

ke for folket. Jeg ville nære dyb frygt for, at disse værdier ville gå tabt, hvis man skilte stat og kirke. Jeg tror, at en overdragelse af den lovgivende magt i kirkelige anliggender til et kirkeråd ville føre til en lukkethed og en isolering, en afskaffelse af rummeligheden – på linje med de tanker, som Grundtvig jo var inde på.

Det er selvfølgelig i folketingets hænder, hvis man ønsker at lovgive på folkekirken område, hvad enten man ønsker at skabe større klarhed, eller man ønsker at ændre den gældende retstilstand, på samme måde som man kan rejse debatter i folketinget om folkekirkelige spørgsmål – noget, som man netop ikke kunne gøre, hvis SFs ønsker om en adskillelse mellem stat og kirke blev gennemført. Som folk har vi brug for vor danske folkekirke; derfor skal kirken ikke være en stat i staten for de specielt velformulerede.

Jeg tror, det var Poul Dam, der engang sagde, at vi i den danske folkekirke skal blive ved med at have et system, hvor der er plads til den lille mand med den lille tro. Det er trist, at SF har forladt det synspunkt.

Forhandling

Margrete Auken (SF):

Jeg synes, det er trist, at ministeren ikke har læst vores formulering af forespørgslen. Vi har overhovedet ikke lagt op til en debat om forholdet mellem kirke og stat med henblik på en kirkeforfatning. Vi henviser til grundlovens § 66, men vi kunne lige så godt have gjort det til § 4, nemlig dér, hvor det understreges, at kirken har en særstilling i forhold til – ikke »andre« statsinstitutioner, men statsinstitutioner. Jeg tror netop, det er Alf Ross, der har understreget, at det udtryk, der anvendes i § 4, at kirken understøttes af staten, ville man aldrig bruge om statsinstitutioner. Jeg vil godt med det samme sige, at det er ikke min hensigt at diskutere kirkeforfatning; det er ikke det, vi har lagt op til. Det er en anden, svær diskussion. Jeg føler ikke, ministeren har refereret SFs synspunkter, for så vidt som vi har nogle samlede, korrekt. Det, vi har lagt op til, er at få en drøftelse af, hvordan folketinget opfatter statens øjeblikkelige rolle.

Jeg ved ikke, om jeg skal takke ministeren, for ministeren sagde både alle de rigtige og gode og kønne ting og så en forfærdelig mas-

se, jeg synes meget uhyggeligt, jeg var lige ved at sige vås, men det kan man ikke kalde det, men skal vi så sige tvetydigheder. Vi skal nok foretage en nærlæsning af det for at kunne se, om der er sammenhæng og mening i det. For så vidt som vi har kunnet lave nærlæsning på de tidligere spørgsmål, er der det bestemt, men ikke nogen særlig god mening.

I går i Kristeligt Dagblad gennemgik jura-professoren Hans Gammeltoft-Hansen kirkeministerens juridiske argumentation for sin statskirkelighed, som i hvert fald kom til syne i svarene, altså i de mange svar, som kirkeudvalget har fået på sine spørgsmål. Gammeltoft-Hansens kronik er en aflivning så total, at man sjældent har set mage. Punkt for punkt blev ministeren tilbagevist. Ministerens alt for vidtgående fortolkning, som vi hørte lidt af her også, af Danske Lovs 2-4-9 er gravlagt. Det samme skete med ministerens forsøg på at få sin optræden i den konkrete sag i januar til at tage sig ud som en gængs fremgangsmåde. Det er nu tydeligt for enhver, at denne optræden tværtimod er enestående. Forvrøvelheden i at inddrage præstens forkyndelse under tjenesteretten blev linkende klar ligesom fuskeriet omkring beskrivelsen af den biskoppelige kollats' juridiske betydning. Gammeltoft-Hansen skal have tak for sin indsats med, for at citere ham selv, at rydde den juridiske grund, således at samtalen kan få lov til at udfolde sig en smule mere tvangsfrit. Her henvises netop til den samtale, vi skal have i dag.

Jeg henviser til den artikel, hvad angår det kirkeretlige, og vil så lade ministerens svar til kirkeudvalget hvile i den grav. Jeg ser ingen grund til at stampe den yderligere til. Det er vigtigere, at vi kommer frem til det centrale: hvad er statens rolle over for kirkens forkyndelse?

Til afgørelse af, hvad der er sandt og falsk i en konkret forkyndelse, har vi alene evangeliet. De bindinger, der henvises til i præsteløftet, viser hver især videre til evangeliet. Det vil med andre ord sige, at der er ingen af liv og ånd uafhængig sandhedsnorm, der kan bruges. Ingen kan være overdommer her. Kun den fri samtale kan afdække sandheden. Eller med tidligere kirkeminister Bodil Kochs ord ved den forrige forespørgselsdebat om forkyndelsesfriheden, afholdt den